

Smrt. Co to vlastně je? Je to přestupná stanice nebo konečná? Mnoha lidí věří, že po smrti existuje nějaký ráj, tak ale proč brečí, když jim někdo umře? Neměli by se radovat? Mnoho lidí se smrti bojí, vyhýbají se jí jako čert kříži. Ale já se smrti nebojím. Až přijde tak ji přivítám jako starou známou. Povím vám příběh, jak jsem k takovému úhlu pohledu přišla...je neuvěřitelné, co se mi včera stalo.

Byla jsem v nemocnici, bohužel ne na preventivní prohlídce, ale jela jsem směrem k operačnímu sálu. Poslední, co si pamatuji, byly vystrašené výrazy doktorů nad mým stavem. Popravdě ani nevím, co mi bylo. Ale když jsem v půlce operace začala vnímat, pochopila jsem, že je něco špatně. Pokřiky doktorů, cinkání kovových skalpelů a sem tam nějaké šustění bylo náhle přerušeno dlouhým, táhlým a především hlasitým „píp“. Podle paniky, která v sále nastala, jsem pochopila, že se nejspíš jedná o přístroj monitorující mé srdce. To dlouhé „píp“ značilo, že mi přestalo bít. V momentě, když jsem si uvědomila, že to má znamenat, že jsem mrtvá, objevil se přede mnou dlouhý, temný tunel. Na konci tunelu bylo prudké světlo, které jemně osvětlovalo celý tunel. Opatrně jsem vkročila do tunelu jednou nohou a ohlédla se za sebe. Ale nebyl za mnou už operační sál, ale ten samý tunel, u kterého se zdálo, že nemá konce. Tunel byl z šedočerných kamenů, které byly hrubé na dotek. Opatrně jsem šla směrem ke světlu, přidržujíc se jednou rukou zdi tunelu a druhou jsem si zakrývala oči, jelikož každým mým krokem bylo světlo více oslňující. Když jsem došla ke světlu, světlo zmizelo a místo něj se objevilo nějaké souhvězdí. Tunel končil na jednom místě a vesmír začínal na druhém. „Je toto portál?“ pomyslela jsem si. Opatrně jsem vkročila oběma nohama do vesmíru a k svému překvapení jsem nepadala dolů, ale zůstala jsem a se vznášela se v prostoru. Sem tam proletěla kometa, ale jinak jsem byla sama... tedy aspoň jsem si to myslela. Chvilí jsem se vznášela a poletovala kolem, užívajíc si toho krásného výhledu na různé souhvězdí a planety. Náhle jsem ale zpozorovala jakýsi černý mrak, blížící se ke mně. Sice jsem nebyla sama, ale přibližovalo se ke mně něco, o čem jsem nevěděla, co to je. Při bližší vzdálenosti mraku jsem zjistila že na mraku někdo sedí. Mrak zastavil přede mnou a já jsem se mohla konečně kouknout, kdo to na mraku sedí. Avšak při pohledu na osobu mi proběhl mráz po zádech. Osoba sesedla z mraku a letěla ke mně, její černá róba vlnící se za ní.

Měla na sobě kapuci, která skrývala její obličej tak dobře, jakoby se zdálo, že žádný nemá. Podala mi svou ruku, která se skládala jen s kostí a sem tam kousků shnilé pokožky. Váhala jsem, ale vzala jsem si její ruku a ona mi podala druhou. Ale před tím, co mi jí podala si sundala svou kapuci a koukla se mi do očí. Je to pravda, přivítala mě smrtka. Její pohled byl chladný a nepřátelský. Mezi námi se objevil modře svítící portál, který osvětlil celý prostor. Smrtka ukázala na portál a pobídla mně, abych do něj vstoupila. Vzkročila jsem jednou nohou a před tím, než jsem zmizela, jsem se na ní otočila a usmála se. Po chvíli rozmýšlení si smrtka opět sundala svou kapuci a naznačila čelistí úsměv. Vnořila jsem se do portálu celá.

Otevřela jsem oči a přivítalo mě stejné prudké světlo. Zvedla jsem se a zjistila jsem, že jsem pořád v operačním sále. Přivítaly mě vyděšené výrazy doktorů, jakto, že jsem se v půlce operace zvedla.